

той близо, щото войника едва успѣлъ да излѣзе изъ рѣката и да си облече ризата; за да не губи време, новобранеца запасалъ връзъ ризата оръжието си, зель пушката, застаналъ правъ и отдалъ честь на монарха. Петъръ билъ много строгъ колкото са касаяло до военната дисциплина; той са рѣшилъ примѣрно да накаже тозъ часовой. При всичко туй обаче, не можѣлъ да не погледне на полуголия войникъ и съ усмивка да не каже: „Да отдаде честь, че и голъ да е!“

— „Отъ одавна ли служишь?“ притурилъ господаря.

— Твърдѣ отъ скоро, отговорилъ войника.

— „Знаешъ ли що правятъ съ онѣзъ войници, които оставятъ поста и оръжието си, както правишь ти?“

— Виновать, казалъ войника.

— „Но нека и тѣй да е! прощава ти са като новъ и неопитенъ, но внимавай отъ сега нататкъ да не би да са уловишь въ друга подобна постылка!“

Войника не пропуска монарха.

На господаря са родилъ синъ и наслѣдникъ, царевичъ Петъръ. Въ ежщата минута когато са освободила императрицата, той пратилъ нарочно единъ генералъ-адъютантъ въ крѣпостта за да заповѣда да са извѣсти тѣзъ радость съ топовенъ гърмежъ на народа. Но по причина, че било строго заповѣдано пощѣ да не влязъ никой въ крѣпо-